

Káťa, jedna milá sestra z Ukrajiny, chová k chrámu hlubokou lásku. Než byl postaven chrám v Kyjevě, obětovala jednou za rok spolu s dalšími členy své odbočky 36 hodin na cestu autobusem do Německa, aby tam mohla navštívit chrám. Tito oddaní Svatí se cestou modlili, studovali písmo, zpívali náboženské písně a povídali si o evangeliu. Káťa mi řekla: „Když jsme konečně dorazili do chrámu, byli jsme připraveni přijmout to, co se nám Pán chystal dát.“

Pokud máme přijmout všechna požehnání, která nám Bůh tak štědře nabízí, musí naše pozemské putování vést do chrámu. Chrámy jsou projevem Boží lásky. Vyzývá nás, abychom přišli, učili se od Něj, pocítovali Jeho lásku a přijali obřady kněžství nutné k tomu, abychom s Ním mohli na věky žít. Každou smlouvu uzavíráme individuálně. Pánu záleží na každé mocné změně srdce. A ta vaše bude mít nesmírný význam pro vás. Neboť když vejdem do Jeho svatého domu, můžeme být ozbrojeni Jeho mocí, může na nás spočívat Jeho jméno a sláva Jeho být kolem nás a Jeho andělé o nás mohou pečovat.⁵

Vydávám vám své zaručené svědectví, že náš milující Otec v nebi žije. Právě skrze Jeho milovaného Syna Ježíše Krista se naplňuje každá naděje, každé zaslíbení a každé požehnání chrámu. Kéž máme dost víry na to, abychom důvěřovaly Jemu a Jeho smlouvám, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. David A. Bednar, „Uchovávejte jméno a postavení úctyhodně“, *Liahona*, květen 2009, 98.
2. Linda K. Burtonová, „Hledají se ruce a srdce k urychlení práce“, *Liahona*, květen 2014, 123.
3. Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světu“, *Liahona*, květen 2011, 92.
4. Viz templechallenge.lds.org.
5. Viz Nauka a smlouvy 109:22.

Neill F. Marriottová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen

Podělte se o své světlo

Musíme stát pevně ve víře a pozvedat hlas, abychom hlásaly pravou nauku.

Dnes bych chtěla mluvit o dvou našich důležitých zodpovědnostech: zaprvé – důsledně vnášet do svého života světlo evangelia, a zadruhé – dělit se o toto světlo s druhými.

Jste si vědomy své důležitosti? Každá z vás – právě nyní – je cennou a nezbytnou součástí plánu spasení Nebeského Otce. Máme na starost práci. Známe pravdu znovuzřízeného evangelia. Jsme připraveny tuto pravdu hájit? Musíme podle ní žít; musíme se o ni dělit. Musíme stát pevně ve víře a pozvedat hlas, abychom hlásaly pravou nauku.

V *Liahoně* ze září 2014 starší M. Russell Ballard píše: „Potřebujeme více oněch zřetelných a vlivných hlasů

žen a jejich víry. Potřebujeme, aby si osvojily nauku a rozuměly tomu, čemu věříme, aby mohly vydávat svědectví o pravdě všech věcí.“¹

Sestry, vy posilujete mou víru v Ježíše Krista. Sleduji váš příklad, naslouchám vašemu svědectví a pocítuji vaši víru od Brazílie až po Botswanu! Kamkoli jdete, nesete si s sebou okruh svého vlivu. Lidé kolem vás to vnímají – od vaší rodiny až po kontakty ve vašem mobilním telefonu a od přátel na sociálních sítích až po ty, které dnes večer sedí vedle vás. Souhlasím se sestrou Harriet Uchtdorfovou, která napsala: „V čím dál tím temnějším světě jste jasným a nadšeným majákem, když skrze to, jak žijete, ukazujete, že evangelium je radostná zpráva.“²

President Thomas S. Monson zdůraznil: „Pokud chcete předávat světlo druhým, musíte sami zářit.“³ Jak v nás může neustále zářit toto světlo pravdy? Někdy se cítím jako slabá žárovka. Jak se můžeme víc rozzářit?

Písma učí: „To, co je od Boha, je světlo; a ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu, přijímá více světla.“⁴ Musíme zůstávat v Bohu, jak praví písma. Musíme jít ke zdroji světla – k Nebeskému Otci, k Ježíši Kristu a k písmům. Můžeme jít i do chrámu, neboť víme, že uvnitř chrámu vše poukazuje na Krista a Jeho velikou smírnou oběť.

Pomyslete na to, jaký vliv mají chrámy na své okolí. Zkrášlují centra měst; září z vysokých kopců. Proč zkrášlují a září? Protože, jak se píše v písmech, „pravda svítí“⁵ a v chrámech je přítomna pravda i věčný záměr – stejně jako ve vás.

V roce 1877 president George Q. Cannon řekl: „Každý chrám ...

oslabuje na zemi moc Satana.“⁶ Věřím, že kdekoli je na zemi postaven chrám, tam zahání temnotu. Účelem chrámu je sloužit lidstvu a umožnit všem dětem Nebeského Otce, aby se k Němu mohly vrátit a žít s Ním. Nejsou snad naše záměry podobné záměrům těchto zasvěcených budov – domů Páně? Neboli sloužit druhým, pomáhat zahánět temnotu a vrátit se do světla Nebeského Otce?

Posvátná chrámová práce prohloubí naši víru v Krista a my pak můžeme mít lepší vliv na víru druhých. Skrze vyživujícího ducha chrámu se můžeme učit, že Spasitelovo Usmíření v našem životě skutečně působí, že má moc a že z něj plyne naděje.

Před několika lety čelila naše rodina velké zkoušce. Šla jsem do chrámu a upřímně se tam modlila o pomoc. Pocítila jsem okamžik pravdy. Jasně jsem vnímala, jaké mám slabosti, a byla jsem otřesena. V tomto duchovně poučném okamžiku jsem

viděla pyšnou ženu, která si dělá vše po svém, což nutně není po způsobu Páně, a připisuje si zásluhy za každý takzvaný úspěch. Věděla jsem, že se dívám na sebe. V srdci jsem zvolala k Nebeskému Otci: „Já nechci být taková, ale jak se mám změnit?“

Skrze čistého ducha zjevení v chrámu jsem byla poučena, jak bezvýhradně potřebuji Vykupitele. Okamžitě jsem se v mysli obrátila ke Spasiteli Ježíši Kristu a pocítila jsem, jak má úzkost mizí a v srdci mi klíčí velká naděje. On byl mou jedinou nadějí a jen k Němu jsem toužila přilnout. Bylo mi jasné, že sebestředná přirozená žena „je nepřítelem Boha“⁷ i lidí ve své sféře vlivu. Toho dne jsem v chrámu zjistila, že má pyšná povaha se může změnit jedině Usmířením Ježíše Krista a že budu moci konat dobro. Silně jsem vnímala Jeho lásku a věděla jsem, že mě bude učit Duchem a změní mě, pokud Mu bez jakýchkoli výhrad dám své srdce.

Stále bojuji se slabostmi, ale důvěřuji božské pomoci plynoucí z Usmíření. Toto ryzí ponaučení jsem získala díky tomu, že jsem vstoupila do svatého chrámu a hledala pomoc a odpovědi. Do chrámu jsem vstupovala s břemenem, a odcházela s vědomím, že mám všemohoucího Spasitele, jenž k nám chová bezvýhradnou lásku. Ulehčilo se mi a měla jsem radost, protože jsem obdržela Jeho světlo a přijala Jeho plán, který pro mě má.

Chrámy rozmístěné po celém světě mají každý zvnějšku jedinečný vzhled a podobu, ale uvnitř všech se nacházejí totéž věčné světlo, záměr a pravda. V 1. Korintským 3:16 čteme: „Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá?“ I my, jakožto dcery Boží, jsme stejně jako chrámy rozmístěné po celém světě a každá z nás má, stejně jako ony, jedinečný vzhled a vnější podobu.

I v nás je, stejně jako v chrámech, duchovní světlo. Toto duchovní světlo je odrazem světla Spasitelova. Druhé lidi bude tento jas přitahovat.

Máme na zemi své role – od dcery, matky vedoucí a učitelky až po sestru, živitelku, manželku a mnohé další. Každá je významná. Každá role bude mít morální moc, pokud se v našem životě budou odrážet pravdy evangelia a chrámové smlouvy.

Starší D. Todd Christofferson řekl: „Matka může mít za každé situace vliv, kterému se nevyrovná žádný jiný člověk ani žádný jiný vztah.“⁸

Když byly naše děti malé, měla jsem pocit, že jsem s manželem Davidem spolukapitán lodi, a představovala jsem si našich 11 dětí jako flotilu lodiček pohupujících se kolem nás v přístavu a připravujících se na vyplutí na širé moře světa. Společně s Davidem jsme denně pocítovali potřebu podívat se na Pánův kompas a zjistit, kudy bude nejlepší s naší malou flotilou plout.

Trávila jsem celé dny běžnými věcmi, jako bylo skládání prádla, čtení dětských knížek či vaření večere. Občas si v přístavu svého domova neuvědomujeme, že se prostými, důsledně prováděnými skutky, k nimž patří i rodinná modlitba, studium písem a rodinný domácí večer, uskutečňují veliké věci. Ale já svědčím o tom, že právě tyto skutky mají věčný význam. Je velkou radostí, když se z těchto lodiček – našich dětí – stanou silné námořní lodě naplněné světlem evangelia a připravené „[vstoupit] do služby Boží“.⁹ Právě malými skutky víry a služby může většina z nás vytrvat v Bohu a nakonec přinést věčné světlo a slávu své rodině, přátelům a známým. Opravdu si s sebou nesete okruh vlivu!

Zamyslete se nad vlivem, který může mít víra dívky ve věku Primárek na její rodinu. Víra naší dcery byla

pro rodinu požehnáním ve chvíli, kdy se nám v lunaparku ztratil malý syn. Běhali jsme sem a tam a horečně ho hledali. Nakonec mě naše desetiletá dcera zatahala za rukáv a řekla: „Mami, neměli bychom se pomodlit?“ Měla pravdu! Shromáždili jsme se s rodinou uprostřed davu přihlížejících a pomodlili se, abychom své dítě našli. A našli jsme ho. Všem dívkám z Primárek chci říci: „Připomínejte pro sím stále rodičům, aby se modlili!“

Letos v létě jsem měla tu výsadu navštívit tábor 900 mladých žen na Aljašce. Hluboce na mě zapůsobily. Přijely na tábor připravené po duchovní stránce tím, že si přečetly Knihu Mormonovu a naučily se nazpaměť slova dokumentu „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“. Třetího večera pobytu na

táboře se všech 900 mladých žen postavilo a společně odrecitovalo celý tento dokument slovo od slova.

Obrovský sál se naplnil Duchem a já jsem si přála se k nim připojit. Ale nešlo to. Nezaplatila jsem daň v podobě toho, abych se to naučila nazpaměť.

Začala jsem se nyní učit slova „Žijícího Krista“, jako tyto sestry, a díky jejich vlivu, když si znovu a znovu opakuji svědectví apoštolů o Kristu, více dodržuji smlouvu svátosti, že budu na Spasitele vždy pamatovat. Svátost pro mě získává hlubší význam.

Letos o Vánocích bych chtěla dát Spasiteli jako dárek to, že se do 25. prosince naučím dokument „Žijící Kristus“ nazpaměť a vstúpím si ho pevně do srdce. Doufám, že budu

moci mít na druhé dobrý vliv – podobně jako ho měly sestry z Aljašky na mě.

Dokážete se v následujících slovech dokumentu „Žijící Kristus“ najít? „Naléhavě všechny žádal, aby následovali Jeho příklad. Kráčel stezkami Palestiny, uzdravoval nemocné, navracel zrak slepým a křísil mrtvé.“¹⁰

My, sestry v Církvi, nekráčíme stezkami Palestiny a neuzdravujeme nemocné, ale můžeme se modlit a používat uzdravující lásku Usmíření na nemocné, napjaté vztahy.

I když jako Spasitel nezpůsobíme, aby slepí prohlédli, můžeme svědčit o plánu spasení těm, kteří jsou slepí duchovně. Můžeme otevřít oči jejich porozumění tomu, že pro věčné smlouvy je nutná kněžská moc.

Nebudeme křísit mrtvé, jako to dělal Spasitel, ale můžeme mrtvým požehnat tím, že najdeme jejich jména pro chrámovou práci. Pak je vskutku pozvedneme z jejich duchovního vězení a nabídneme jim cestu věčného života.

Svědčím o tom, že máme žijícího Spasitele, Ježíše Krista, a skrze Jeho moc a světlo budeme schopny zahánět temnotu světa, propůjčit hlas pravdě, kterou známe, a mít vliv na druhé, aby k Němu přišli. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. M. Russell Ballard, „Men and Women and Priesthood Power“, *Liahona*, Sept. 2014, 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (2014), 41.
3. Thomas S. Monson, „Nebot jsem byl slepý, ale nyní vidím“, *Liahona*, červenec 1999, 69.
4. Nauka a smlouvy 50:24.
5. Nauka a smlouvy 88:7.
6. George Q. Cannon, v: *Příprava na vstup do svatého chrámu* (brožurka, 2002), 36.
7. Mosiáš 3:19.
8. D. Todd Christofferson, „Mravní síla žen“, *Liahona*, listopad 2013, 30.
9. Nauka a smlouvy 4:2.
10. „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, *Liahona*, duben 2000, 2.

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Žijme podle evangelia s radostí

Důvěřujte ve spásnou moc Ježíše Krista; dodržujte Jeho zákony a příkázání. Jinými slovy – žijte podle evangelia s radostí.

Milované sestry, drahé přítelkyně a požehnané učednice Ježíše Krista, je mi ctí, že mám příležitost být s vámi při zahájení další generální konference Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. V příštím týdnu se První předsednictvo spolu s Dvanácti apoštolů setká se všemi generálními autoritami a generálními vedoucími pomocných organizací a v sobotu a v neděli pak proběhnou další zasedání naší celosvětové generální konference. Jsem velmi vděčný prezidentu Thomasu S. Monsonovi, prorokovi Božímu naší doby, že mě požádal, abych jménem Prvního předsednictva promluvil k sestram Církve.

Když jsem přemýšlel o tom, co bych mohl říci, vzpomněl jsem si na ženy, jež formovaly můj život a pomáhaly mi procházet výzvami smrtelnosti. Jsem vděčný za svou babičku, jež se před několika desetiletími rozhodla vzít svou rodinu na mormonské shromáždění svátosti. Jsem vděčný za sestru Ewigovou, starší svobodnou paní v Německu, jejíž jméno v němčině znamená „sestra Věčná“. To od ní babička dostala toto odvážné a nádherné pozvání. Jsem velmi vděčný za

svou maminku, která provedla své čtyři děti vřavou 2. světové války. Také myslím na naši dceru, vnučky a budoucí generace spravedlivých žen, které po nás jednoho dne přijdou.

A samozřejmě budu navždy vděčný své manželce Harriet, jež mě okouzila jako dospívající dívka, nesla ta nejtěžší břemena naší mladé rodiny jako matka, stojí při mně jako manželka a miluje a opatruje naše děti, vnoučata a pravnoučata. Byla a je silou našeho domova v časech dobrých i zlých. Vnáší sluneční svit do života všech, kteří ji znají.

Nakonec jsem velmi vděčný vám všem, milionům věrných sester nejrůznějšího věku po celém světě, jež toho tolik děláte pro budování království Božího. Jsem vám vděčný za bezpočet způsobů, jimiž inspirujete lidi kolem sebe, pečujete o ně a žehnáte jim.

Dcery Boží

Těší mě, že mohu být mezi tolika dcerami Božími. Když zpíváme píseň „Jsem dítě Boží“, její slova nám pronikají do srdce. Přemítání o této pravdě – že jsme děti nebeských rodičů¹ – nás naplňuje vědomím o našem původu, účelu a určení.